

Sygn. akt VIA Ca 1397/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2010 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Wanda Lasocka

Sędzia SA Regina Owczarek – Jędrasik (spr.)

Sędzia SO (del.) Małgorzata Kuracka

Protokolant sekr. sąd. Karolina Kulibska

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2010 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania Biura (...) Sp. z o.o. w W. od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 2 października 2008 r. nr (...)

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów i nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 7 września 2009 r.

sygn. akt XVII AmA 1/09

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie – Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za drugą instancję.

Sygn. akt VIA Ca 1397 / 09

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 października 2008r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów / dalej Prezes UOKiK/ stwierdził stosowanie przez Biuro (...) Sp. z o.o. w W. praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art.24 ust.1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007r. / Dz. U. Nr 50, poz.331 ze zm.- dalej jako u. o. k. i k./, polegającej na zamieszczeniu we wzorcu umownym pn. „Warunki uczestnictwa” postanowień szczegółowo określonych w decyzji i nakazał zaniechanie jej stosowania oraz nałożył na Biuro karę pieniężną w wysokości 52.115 zł.

Biuro zaskarżyło wyżej wskazaną decyzję w części nakładającej karę pieniężną, wnosząc o jej uchylenie.

Wyrokiem z dnia 7 września 2009r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie Biura.

Sąd I instancji przyjął, że powód dopuścił się stwierdzonych w decyzji praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wprowadzając do wzorca umownego stosowanego w obrocie z konsumentami postanowienia o treści, które już wcześniej wyrokami z 2004r., 2005r. i 2006r. zostały uznane za niedozwolone postanowienia umowne i wpisane zostały do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. W związku z tym nałożenie na powoda kary pieniężnej znajduje uzasadnienie w treści art. 106 ust. 1 pkt 4 u. o. k. i k.

W ocenie Sądu Okręgowego wysokość nałożonej kary uwzględnia kryteria jej ustalania ustanowione w art. 111 u. o. k. i k.

Wyrok z dnia 7 września 2009r. został zaskarżony przez powoda apelacją, która zarzuca temu wyrokowi:

- naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art.227 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków pomimo, że fakty, które świadkowie mieli potwierdzić, mają dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału,

- obrazę prawa materialnego, a w szczególności art.111 i 106 u. o. k. i k.

Apelacja wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, wględnie zmianę wyroku i obniżenie kary pieniężnej do kwoty 5.000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację należało uwzględnić z uwagi na naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Zarzucana powodowi praktyka polegała na stosowaniu w umowach o świadczenie usług turystycznych wzorca umowy zawierającego postanowienia uznane za niedozwolone.

W odwołaniu powód twierdził, że od lutego 2008r. nie prowadzi działalności gospodarczej polegającej na organizowaniu imprez turystycznych, tylko zajmuje się wynajmem autokarów i obsługą linii autobusowej do G.. Na poparcie tego twierdzenia powód wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków S. L.- głównego księgowego, A. Ś. – kierownika działu turystycznego, P. R. – kierownika działu transportu oraz W. P.- Prezesa Zarządu.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe powoda i oparł się na jego twierdzeniach złożonych w postępowaniu administracyjnym co do stosowania wzorców umów. Sąd przyjął także, iż w uzasadnieniu odwołania Biuro wskazało, że ostatnie nieliczne wyjazdy turystyczne realizowało w lutym 2009r., chociaż Biuro twierdziło, że takie imprezy organizowało w lutym 2008r. Sąd orzekający uznał również, że zeznania świadków o zmianie przedmiotu działalności powoda nie stanowią dowodu, iż wraz ze zmianą profilu działalności powód zaniechał stosowania kwestionowanego wzorca.

Jednakże powód zgłosił wnioski dowodowe w odwołaniu, a więc w terminie. Okoliczność zaś, że w niniejszym postępowaniu powód zmienił twierdzenia co do stosowania wzorca w porównaniu do stanowiska zajmowanego w postępowaniu administracyjnym nie uzasadnia sama przez się oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych w celu udowodnienia faktów powołanych w niniejszym postępowaniu, które jako postępowanie pierwszo instancyjne wszczęte zostało wniesieniem odwołania.

Przed przeprowadzeniem dowodu nie można też było dokonać oceny jego znaczenia dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy – w ocenie Sądu Apelacyjnego – oddalając wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda w odwołaniu Sąd I instancji naruszył przepis art.217 § 2 k.p.c. , według którego sąd pominie środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki.

Uchybienie powyższe mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie. Zmiana profilu działalności powoda mogła doprowadzić do zmiany stosowanego przez niego wzorca umowy , to z kolei mogło skutkować zaniechaniem stosowania wzorca o nazwie „Warunki uczestnictwa”, co stanowi okoliczność istotną dla wymiaru nałożonej kary.

Wobec tego, że wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości należało – na podstawie art.386 §4 k.p.c.- uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W toku dalszego postępowania należy wyjaśnić kwestię zakresu zmian w działalności powoda i wpływu tego faktu na stosowanie przez niego kwestionowanego wzorca, przy czym przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów wymaga kontroli prawidłowości wniosków z punktu widzenia zastosowania właściwych środków dowodowych oraz też dowodowych.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.